

רצו נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

א' נה הר"ג סיפור השבוע

(שבחי הר"ג)

כך (טו) והיה רגיל בנדירים מאד מאד, שכמה פעמים, בשבא היום, קבל עליו בנדר כל סדר העבודה, שהיה רוצה לעשות באותו היום, ואחר-כך, אף-על-פי שהיה קשה עליו מאד, היה מכרח לעשות מחמת הנדר, וכן עשה כמה וכמה פעמים. וכן בכל מיני דברים וסיגים של פרישות מאיזה תאנה ומאיזה מדה היה רגיל הרבה בנדירים כמה וכמה פעמים, וכמה וכמה פעמים נשבע על איזה דברים בנקיטת חפץ, כדי שיהיה חזק לפרש מאותו הדבר, שהיה רוצה לפרש עצמו:

כך (טז) וגדל עצם מעלת קדשתו בשבירת התאנה הכללית, שהיא כוללת כל התאנות רעות, שהוא תאנת המשגל, אי אפשר לבאר ולספר. ואמר, שהיו לו נסיונות אין מספר, רק באמת אין זה נסיון כלל, כי אמר, שאין זה תאנה כלל. ואמר, שמי שהוא רק חכם אמת, אפלו עכ"ס, מאחר שהוא רק חכם אמת, ראוי שלא יהיה אצלו התאנה הזו נחשבת לתאנה כלל. ואמר, כי מי שהוא חכם בחכמת הנתוח ויודע סדר האיברים של האדם כפי חכמת הנתוח, ראוי שיהיה נמאס אצלו התאנה הזאת בתכלית המאוס. ובענין מאוס תאנה זו הפליג לדבר הרבה מאד בענין זה, אשר אי אפשר לבאר מחמת השכחה, והכלל — שהיה ממאס מאד תאנה זו בתכלית המאוס, עד שגזר ואמר, שמי שהוא חכם אמת קצת, אין התאנה הזאת נחשבת לנסיון כלל ...

(ההמשך מעבר לדף)

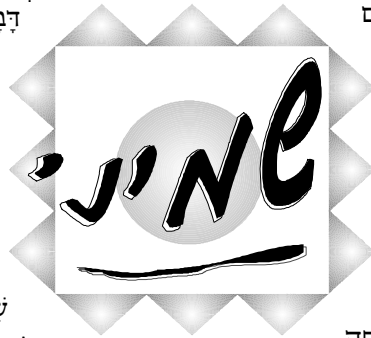
מכתבי רבי נתן מטבריה, מתוך "קיום התורה"

ומתגברים חס ושלום. ועל-כן נענשו במיתה על-ידי הקטרת, כי לא היה להם כח להפך היגון ואנחה לשמחה, בגין דלא אנסיבו, ועל-כן נסתלקו על-ידי זה. (הל' פריה ורביה ג, ו')

יא, מא **ובל השרץ השרץ ...**

ופרשו רז"ל: **כל זמן שלא פרשו מותרין וכו' - עיין רש"י**

בשהמחשבה רוחשת וחושבת בדבר שבקדשה, בבחינת "רחש לפי דבר טוב", או יש כנגד זה קלפת תולע, שהוא בחינת קלפת עשו, שממנו נמשכין כל המחשבות המזוהמות מאד שהם בבחינת זהמת הנחש, בחינת זהמת כל התולעים ושקצים ורמשים, שהם בזויים ושקוצים ונמאסים מאד וכרוכים מאד אחר כל דבר ומצויים בכל מיני מאכל ומשקה. והקלפה הזאת מבקשת מקום לרחש ולשרץ במחשבת איש הישראלי ולכלות ולאבד חס ושלום כל פרי השכל שלו. וצריך לשמר עצמו ממנה מאד, שלא לתן לה מקום כלל לרחש ולשרץ שם.

ואפלו בשכבר חס ושלום התחילה המחשבה רעה לרחש ולשרץ במחו, צריך לשמר מאד שלא לתן לה מקום לפרש ולצאת אל החוץ, רק לגער בו תכף ולברח ממנה, שזה בחינת מה שאמר רבותינו ז"ל על התולעים שהשריצו בתלוש, או פלזמן שלא פרשו מותרין, פי אז בתחלת רחישת המחשבה רעה, יכול עדין להפכה לטוב, אם יהיה נזהר שלא להחמיץ מחו במחשבה הזאת ושלא לתן לה מקום לרחש ולפרש חס ושלום. (הל' תולעים א' לפי אוצר היראה - מחשבות והרהורים, י')

חיזוק השבוע

... ותאמר לו שאל ידאג כלל, שבדאי לא יעזב אותו ה' יתברך. רק עצתו: אם זפה אותו ה' יתברך לידע מאור כזה, יבלה רב היום על זה - ובדאי יצליח לנצח. כי בכל יום שאני לומד חדושי רבנו ז"ל ותלמידו הקדוש, כמעט בכל יום עולה על דעתי לילך בחוץ ולצעק בקול גדול: דעו שיש כזה בעולמו אך כבר שמעתי מרבנו ז"ל שאמר שלא יועיל; אבל נתישבותי לצעק על-כפנינים לאזהבנו באמת - ושם בודאי אפעל איזה פעלה: הן לי, והן להם. וברוך ה' שכבר נגמרו (הדפסו) כל ספרי רבנו ותלמידו הקדוש, וברוך ה' יש לנו במה לבלות ימינו ושנותינו, ובדאי לא יהיה לריק חס ושלום, ובדאי יהיה טובה לנפשנו ורוחותינו ונשמותינו, ואף יהיה גם-כן טובה גדולה. ויותר אי אפשר לבאר על הפתב, והמשכיל יבין. (מכתב ט')

שבת שמיני

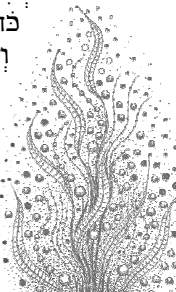
* מתוך ספר לקוטי הלכות *

י, יא **ויקחו בני-אהרן נדב ואביהוא**

ועל-כן נדב ואביהוא שנכנסו להקטיר קטרת ולא אנסיבו [ולא התחננו], על-כן נענשו במיתה, כי הברור והיחוד הנעשה על-ידי הקטרת המשמחת לב, הוא בחינה שמהפכין היגון ואנחה לשמחה, שזהו בחינת חתנה, בחינת זוג דקדשה, כדי לברר ולהפך היגון ואנחה הנאחו בהאשה לשמחה. ועל-כן נדב ואביהוא שפגמו בזה, כי לא רצו לשא אשה, כי היו אנשים גדולים צדיקים נוראים וקדושים מאד, והיו רוצים להיות דבקים בה' יתברך בשמחה גדולה מאד תמיד, ולא רצו לצאת לחוץ לפי שעה אל היגון ואנחה להכניסו לתוך השמחה, שזהו בחינת המצוה לשא אשה, כי לא רצו להוריד עצמן לשם להפך היגון ואנחה לשמחה, אבל פגמו בזה, כי אין שלמות הקדשה והשמחה פי אם על-ידי זה דיקא.

ועל-כן נענשו על-ידי הקטרת, כי עלית הקדשה של הקטרת אי אפשר כי אם מי שהוא נשוי, שעל-ידי זה יש לו כח להעלות הקדשה מעמקי הקלפות, ולברר היגון ואנחה לשמחה, שזהו בחינת מצות נשואין, בחינת קטרת ישמח לב.

ועל-כן נענשו במיתה, פי היגון ואנחה הוא סטרא דמותא, כי על המת רחמנא לצלן, מתאבלין ומתמרמרין ביגון ואנחה, רחמנא לצלן. ומחמת שלא היו נשואים ולא זכו להפך היגון ואנחה לשמחה, על-כן נתאחה בהם המיתה הנמשכת משם בעת שנכנסו להקטיר קטרת, שאז צריכין גם-כן לעשות בחינה זאת, להעלות היגון ואנחה להפכה לשמחה, אבל הם לא היה להם כח לזה בגין דלא אנסיבו, ועל-כן נענשו דיקא על-ידי זה, פי כשרוצין לברר הקדשה מעמקי הקלפות ואין לו כח לזה מחמת שפגם בזה, על-כן הם מתגרים

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (ק"מ ב, טו)

טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

א' פנה חפצו סיפור השבוע

(המשך הסיפור)

יש ... אבל גם קדם שזכה לזה, שיתבטל ויהיה נמאס אצלו לגמרי התאנה הזאת, גם קדם לזה, גם אז היו לו כמה וכמה נסיונות גדולות ונוראות מאד בתאנה זו, אשר אי אפשר לבאר בפרט, כי בימי נעוריו ממש, בעת רתיחת הדמים, היו לו כמה וכמה נסיונות גדולות של תאנה זו עד אין מספר, אשר היה בידו למלאת תאוותו, והיה בסכנה גדולה מאד מאד, אך היה גבור חזק, והתגבר על יצרו, וכפה תאוותו כמה וכמה פעמים, ואף-על-פי-כן לא היה מתרחק עצמו פעם שנית לברח מהנסיון, רק אדרבא, היה חפץ בנסיונות, והיה מתפלל להשם יתברך, שימין לו נסיונות, כי היה חזק בדעתו, שבודאי לא ימרד כנגד השם יתברך, כי איך אפשר שיעשה עברה, חס ושלום, ויעבר על רצון השם יתברך, אם לא שיהיה נעשה משגע, חס ושלום, בעת הזאת, אבל מאחר שיהיה לו איזה שכל בעלמא בעת הנסיון, בודאי יוכל לעמד לפי גדל חזק לבו, שהיה חזק בה' מאד; ואף-על-פי-כן בעת שבא עליו הנסיון, היה בסכנה גדולה מאד, והיה צועק להשם יתברך מאד, עד שזכה להתגבר על יצרו ולהציל, ואף-על-פי-כן לא התרחק עצמו מהנסיון פעם אחרת, אף-על-פי שבשעת הנסיון היה קשה עליו מאד כנ"ל. וכן היה כמה וכמה פעמים, הרבה מאד עד אין שעור, והשם יתברך היה בעזרו, וזכה להתגבר על יצרו ולשבר תבערת המדורה של התאנה הכללית הזאת, והיה קדוש גדול מאד מאד בפרישות תאנה זו בפרישות גדול ובקדשה גדולה ונוראה מאד.

יש ואמר, שהבעל-דבר רצה להניח לו הכל, רק שהוא יותר לו דבר אחד, והוא אמר להפוך: שהוא יניח הכל, רק אותו הדבר אינו רוצה להניח מלשברו, דהינו שהבעל-דבר היה מרצה להניח לו שישבר כל התאוות, רק שהוא יותר לו

דבר אחד, מן הסתם הינו התאנה הכללית הנ"ל, שעקר היצר הרע הוא בתאנה זו, אבל הוא, זכרונו לברכה, אמר להפך — שהוא יניח לו הכל לבלי לשברו, רק זאת התאנה רוצה לשברה לגמרי.

יש וכן היה נוהג מתחלה, שכל מגמתו וכל יגיעתו היו רק לשבר בראשונה התאנה הכללית הזאת, ולא היה משגיח כלל בתחלה לשבר תאוות אכילה, רק אדרבא, בתחלה היה אוכל הרבה מאד מאד, הרבה יותר משאר בני-אדם, ואמר, שאז היה ממשיך כל התאוות לתוך תאוות אכילה, ואחר-כך שבר גם זאת התאנה של אכילה. והיו לו כמה מיני יגיעות ועבודות ומלחמות ונסיונות אין מספר קדם ששבר התאנה הכללית הנ"ל, וכמה וכמה תפלות ותחנונים וביכיות ושיחות, שהיה מתפלל ומתחנן ושופך לבו לפני השם יתברך בכמה וכמה מיני תחנונים ורצויים ופיוסים, שיהיה השם יתברך בעזרו להציל מתאנה זו, עד אשר זכה לעמד בכל הנסיונות, וקדש עצמו מאד בפרישות תאנה זו עד אין שעור וערך, עד אשר זכה לשבר תאנה זו לגמרי, עד אשר היה לפלא אצלו על מי שנדמה לו, שקשה לשבר תאנה זו, כי אמר, שאין זה תאנה כלל, והיה מרבה לדבר בענין זה, בענין בטול ומאוס תאנה זו.

יש ואמר, שאי אפשר לדבר מזה עם אנשים, שכבר נתגשמו בענין זה, כי כבר נתערבו דמיהם כל-כך, עד שנתערב דעתם, עד שאין יכולים להבין כלל, ואין נכנס בלבם כלל, שאפשר למאס תאנה זו, על-כן אי אפשר לדבר בזה הרבה. אבל באמת, מי שהוא חכם אמת קצת, יכול בקל למאס תאנה זו לגמרי, כי אמר, שאין זה נסיון כלל למי שהוא רק חכם אמת כנ"ל. ואמר, שבהכרח שיש בכל זה סוד, כי באמת אין זה תאנה כלל, והתפאר עצמו מאד בגדל חזקו בשבירת תאנה זו, והיה קדוש גדול ונורא מאד בענין זה, ואמר על עצמו, שאין לו שום תאנה כלל, ואמר, שאצלו זכר ונקבה שוים, דהינו שאין לו שום מלחמה מחמת איזה צד הרהור כשרואה או כשמדבר עם איזה אשה, כי הכל שוה אצלו:

תשי ישראל

שיחות נלהבות מפי רבי ישראל, זצ"ל

התבודדות פשין לו דבורים ...

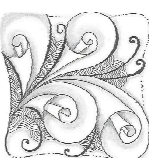
... ורבי נתן לא היה כמו רבי שלמה וקסלר, רבי נתן לא היה כל כך בן תורה, הוא היה בעל יודע ספר. אבל המדות שלו, והצדקות שקבל מרבנו הקדוש, היו חדושי!

גיטליה ספרה לי, שכשהוא קם בחצות הוא נוהר שלא תשמע, והוא יוצא לגג להתבודדות, היה לו דלת אל הגג.

ורבי שלמה היה הולך אל רבי נתן בשבת! - הוא למד שם בביתו 'ספורי מעשיות', רבי שלמה! - המתיקות של אנשי שלומינו. למשל רבי שלמה היה כזה, רבי שלמה! אז היה רבי נתן צריך ללכת אצלו! הוא היה איש שעסק בעולם, הוא סחר, קנה, מכר - אז היה הוא צריך ללכת אליו! אבל הוא (רבי שלמה) הלך בכל שבת אצל רבי נתן!... ואני ישבתי שם וראיתי!...

וכן היה הילדים, הן כשנעשה בן חמש או לא עלינו נחלה פתאם ונפטר. וכן הבת גם כן נפטרה. אז נשארו כמה, בלי ילדים.

ממצב כזה שלא היה להם ילדים, ואחר כך שני ילדים, וזוה ילד בן חמש שנים, הוא קבל את זה באהבה!

עצות ותפילות

צדיק, יח

אמת להפכם אל הקדשה, ולעשות מהדבורים רעים שלהם צרופי הלכות, אשר משם נשתלשלו אלו הדבורים רעים של המתנגדים אל האמת, אשר הפכו דברי אלהים חיים ונעשה להם פה לדבר על הצדיק עתק בגאונה ובוז על ידי למודם תורה שבעל פה.

... ותזכה אותנו ברחמיך הרבים על ידי כח הצדיקי אמת, להתקדש ולהטהר באמת עד שזוכה גם אנחנו לבא לדעת זה, שנדע לברר ולהעלות ולהפוך כל הצרופים רעים אל הקדשה, לבררם ולהעלותם לשרשם שבקדשה לעשות מהם צרופי הלכות קדושות. ונזכה להעלות השכינה מהגלות ולחברה עם הודה באהבה ואחוה ורעות, בבחינת חביב ונשוק ויוג, ולהוציא בלעם מפייהם. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה י"ב)

... ותזכנו להתקשר ולהתקרב לצדיקי אמת הגדולים במעלה מאד, אשר יש להם כח להעלות ולהפוך כל הדבורים והצרופים רעים שמדברים על הצדיקי

מאת